

jeg ser hen til den Omtale, vort Fædreland har faaet i dette saakaldte danske Blad i Amerika. Jeg tror, det er den Slags Ting, vi skal være enige om — alle Partier — at bekæmpe, fordi det skader os alle sammen og ganske særligt vort Erhvervsliv.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Lempelser ved Tilbagebetalingen af Laan ydede af Statskassen til Fiskere i Anledning af Stormskade.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3293; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 2128).

Sagen sættes til Forhandling.

Ludvigsen: Jeg skal paa egne Vegne og for 664 Fiskere rundt om fra Landets Egne bringe den højtærede Finansminister vor Tak, fordi han har fremsat dette Lovforslag. Jeg tror, jeg tør udtale, at bliver dette Lovforslag gennemført, som det foreligger, vil denne Sag være løst paa en god Maade. Jeg skal derfor ikke ud over disse Par Ord gøre Bemærkninger om Lovforslaget, idet jeg henviser til Lovforslagets Bemærkninger, som jeg fuldt ud kan slutte mig til, og tilsiger mit Partis Støtte til Sagens Gennemførelse her i dette høje Ting. Hermed anbefaler jeg Lovforslaget.

Vauggaard: Det ærede Medlem Hr. Ludvigsen talte jo ikke blot som Ordfører for sit Parti, men ogsaa for 664 Fiskere. Jeg har før mærket denne Tilbøjelighed hos det ærede Medlem til at give sit Ordførerskab her en meget videre Udstrækning og dybere Baggrund, end det forekommer mig, Realiteterne berettiger ham til. Hvad det foreliggende Lovforslag angaar, er det Beløb, hvorom Eftergivelsen drejer sig, finansielt set ikke særdeles betydende, men des mere

er maaske det Princip, hvorefter det foreslaas eftergivet, betydningsfuld. Ifølge Lovforslaget skal der eftergives Halvdelen af det Beløb, der skyldtes den 1. April 1925. Jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister har over tænkt Konsekvenserne af en saadan Lovgivning, men den forekommer i alt Fald mig betænkelig. Det er jo muligt og sandsynligt, at de, der ikke har betalt, i alt væsentligt falder sammen med dem, der enten ikke har Evne til at betale eller i alt Fald en ringe Evne til at betale. Men at de to Grupper ganske nøjagtigt dækker hinanden, kan man dog ikke forudsætte, og dette efter nogen Tids Forløb at bestemme med Hensyn til Statslaan, at de, der ikke har betalt dem til en vis Dato, kan faa dem eftergivet, forekommer mig at kunne faa meget vidtrækkende Konsekvenser. Thi vi har jo Statslaan paa en Mængde forskellige Omraader, og det er dog sandsynligt, at adskillige, som døjer med at betale disse tilbage, vil spidse Øren, naar de ser, at bare man venter længe nok, er der Haab om, at man kan slippe. Det Princip kan jeg ikke give min Tilslutning, og jeg maa derfor mene, at den Fremgangsmaade, man har været inde paa i „Dansk Fiskeriforening“, vil være den rigtige, nemlig at for at Laanene skal eftergives med Halvdelen, som det foreslaas her, maa der foreligge Anbefaling saavel fra den stedlige Fiskeriforening som fra den stedlige Kommunalbestyrelse. Dette forekommer mig i alt Fald at maatte være en ganske nødvendig Betingelse for at eftergive disse Laan, selv om de ikke betyder noget videre finansielt set. Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling, men ogsaa — paa Grund af mulige Konsekvenser — til nøjere Undersøgelse i et Udvalg.

Fibiger: Da de stærke Storme rasede i Efteraaret 1921 og mange Fiskere led Tab paa forskellige Bjendele, Redskaber og Fartøjer, lod Rigsdagen disse Fiskere faa billige Laan og tillod dem at vente en Tid med Afdragene. Nu kan man jo ved en saadan Naturkatastrofe diskutere, om man skal give de Mennesker, der rammes deraf, et vist Beløb, eller man skal yde dem et Laan. Det skal jeg ikke komme ind paa. Jeg mener dog, det i en saadan Situation havde været rimeligst at sige: Det er den